

In 'Permanent Destruction' zingt de prachtige frontvrouw Velissariou over zichzelf, maar waarom?

Theatermaker Naomi Velissariou. Beeld Ben Houdijk

Permanent Destruction - Pain Against Fear
Naomi Velissariou

Ze begint al meteen aangenaam tegenstrijdig: “This is not a show”, roept ze. Maar ja, we zitten met z’n allen in een Utrechts theater naar een theatervrouw op een podium te kijken. Bovendien zingt ze er ook nog eens bij, alsof we bij een concert zijn in plaats van bij een voorstelling.

Wilt u elke dag de Middag nieuwsbrief van Trouw ontvangen via e-mail?

E-mail

Verstuur

De boodschap is duidelijk: niets is wat het lijkt bij Permanent Destruction, de gelegenhedenband van theatermaker Naomi Velissariou en sound producer Joost Maaskant - die op zilveren schoenen op de achtergrond live de muziek mixt. Hun combinatie is beproefd: Pain Against Fear is het derde deel van het ‘muziektheaterdrieluik’ dat Velissariou maakte, over alle vormen van haat, over dubbelzinnigheid en verwarring.

Velissariou zingt in het Engels en geeft nauwelijks uitleg tussendoor: het zijn de nummers die voor de samenhang moeten zorgen en dat doen ze – maar niet genoeg. De ene keer wordt het publiek toegeschreeuwd, op een ander moment worden we aangespoord om allemaal tegelijk te ademen en zo samen met de makers één te worden. De mix van techno, rap en drum and bass die deze geleide meditatie vergezelt, maakt dat er niet makkelijker op.

Liedteksten over zichzelf

Velissariou vertelt in de liedteksten over zichzelf, althans over haar rol, over de zangeres die beroemd wordt, een kind krijgt, en groeit. Maar waarom? Waar kijken we naar?

Bij de ruigste nummers lijken Velissariou en Maaskant nog het meest op een punkband voor twee. De rookmachine en de bedrieglijk eenvoudige maar indrukwekkende lichtshow, ontworpen door Bart van den Heuvel, versterken dat gevoel. Maar bij punk zou het écht gaan om lelijkheid, zouden de lampen kapot springen, de instrumenten kapot worden geslagen. Hier is alles tot in de puntjes verzorgd, en dat blijft het ook. Er staat een krachtig, prachtige frontvrouw in een doorzichtige rode jurk met daaronder rood ondergoed van Calvin Klein.

Dubbelzinnigheid

“Verdoe ik jullie tijd?” vraagt ze twee keer. “Ik verdoe mijn eigen tijd”, besluit ze vervolgens, ook twee keer. “Ik herhaal mezelf”, zegt ze dan nog twee keer, om het af te maken. Dat zijn de grapjes die Velissariou zichzelf in al haar ernst toestaat. Het zijn meteen de mooiste momenten: het zijn de glimpen van de mens achter de verzonnen zangeres. Een interessante maakster die vast lang heeft nagedacht over de dubbelzinnigheid en de ironie die ze nastreeft.

De eerdere delen die ze maakte waren succesvol. Die waren gebaseerd op het werk van beroemde haters; toneelschrijvers Sarah Kane en Heiner Müller. Die eerdere delen speelden bovendien buiten coronatijd en dus mocht het publiek meedansen, zelfs meezingen op de opzwepende beats. Dat is een laag die nu node mist.